

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Ladislavem Vaško ve věci

žalobkyně **T. T. T.**, narozená X,
bytem X,
zastoupena Mgr. Štěpánem Svátkem, advokátem,
sídlem Na Pankráci 1618/30, 140 00 Praha 4,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 9. 2023, č. j. MV-139768-4/SO-2023,

takto:

- I.** Rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 27. 9. 2023, č. j. MV-139768-4/SO-2023, a rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 26. 7. 2023, č. j. OAM-16639-17/ZM-2023, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši **9 800 Kč** do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 9. 2023, č. j. MV-139768-4/SO-2023, jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 26. 7. 2023, č. j. OAM-16639-17/ZM-2023, kterým bylo podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta žádost žalobkyně o vydání zaměstnanecké karty, neboť její pobyt na území není v zájmu České republiky. Žalobkyně se zároveň domáhala toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit jí náklady soudního řízení.

Žaloba a další vyjádření

2. Žalobkyně především namítala, že napadené rozhodnutí je zcela nezákonné, a to především v tom směru, že jí správní orgán nemůže sankcionovat za výkon jejích práv a oprávněných zájmů a sankcionovat jí za podání žádosti o zaměstnaneckou kartu dle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, jak jí § 42g odst. 5 téhož zákona umožňuje. Zdůraznila, že žádost o zaměstnaneckou kartu jako nový účel pobytu na území podle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců byla podána na území právě v souladu s podmínkami uvedenými v § 42g odst. 5 téhož zákona., tedy v době, kdy pobývala na území základě povolení k dlouhodobému pobytu vydaného za jiným účelem, v tomto případě za účelem studia. Žalovaný žádost akceptoval a nikdy nenamítal, že by žalobkyně k jejímu podání nebyla oprávněna. Namítala, že pokud již existuje pravomocný závěr správního orgánu o tom, že žalobkyně splnila podmínky pro udělení dlouhodobého pobytu za účelem studia, je v hrubém rozporu s § 53 odst. 3 správního řádu dojít v rámci zcela jiného druhu žádosti k závěru, že se dopustila obcházení zákona v případě prvotní žádosti o dlouhodobý pobyt za účelem studia. Namítala, že pokud žalovaný ve vztahu k předložené pracovní smlouvě uzavřel, že má na území ČR vykonávat nekvalifikovanou práci za mzdu jen nepatrně se pohybující nad hranicí základní sazby měsíční minimální mzdy, pak i takovou pracovní smlouvou splnila podmínku pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnanecké karty. Žalobkyně se dále zabývala výkladem pojmu „pobyt není v zájmu ČR“ mj. v souvislosti s důvodovou zprávou k zákonu o pobytu cizinců, přičemž dle ní z provedeného dokazování nevyplývá nic, z čeho by bylo možno dovodit naplnění skutkové podstaty § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Napadené rozhodnutí je dle žalobkyně rovněž nepřezkoumatelné v otázce dopadu rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života, neboť správní orgán se při zkoumání této otázky v rozhodnutí omezil pouze na zcela obecná konstatování a § 174a zákona o pobytu cizinců na daný případ neaplikoval a skutečné a reálné zázemí žalobkyně pro zjištění celkové přiměřenosti rozhodnutí nijak neověřoval.
3. Žalobkyně v podání ze dne 11. 10. 2024 poukázala na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 9. 2024, č. j. 1 Azs 158/2024-37, týkající se zcela identické problematiky.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě trval na zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí a odmítl námitky uvedené v žalobě jako nedůvodné a v podrobnostech odkázal na obsah napadeného rozhodnutí a na spisový materiál. Uvedl, že žalobkyně není za výkon svých práv sankcionována. Na základě její žádosti podané na zastupitelském úřadu v Hanoji jí bylo vydáno povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za konkrétním účelem, tj. za účelem studia. Nic jí nebránilo tento účel v souladu s jí deklarovaným zájmem plnit i nadále. V případě podání žádosti o dlouhodobý pobyt za účelem studia nebylo konstatováno, že její pobyt na území není v zájmu ČR. Jsou-li však stanoveny kvóty pro ekonomickou migraci pro určitou zemi, nelze ignorovat úmysl zákonodárce omezit příliv nekvalifikovaných pracovníků, v daném případě z Vietnamské socialistické republiky, a akceptovat postup žalobkyně, a zcela zjevně i dalších osob, které jednaly stejně, a krátce po příjezdu na území podaly žádost o změnu účelu pobytu. Je zřejmé, že žalobkyně neměla od počátku v úmyslu zvýšit studiem svou kvalifikaci a tu následně uplatnit ať již v zemi původu či v ČR. Pobyt Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žalobkyně nebyl „nežádoucí“ od počátku, stal se jím až poté, kdy projevila svůj úmysl neplnit původně požadovaný účel pobytu, ale vykonávat zde právě „nežádoucí nekvalifikovanou práci“. Úmysl neplnit povolený účel pobytu vyplývá právě z podané žádosti o zaměstnaneckou kartu, neboť žalobkyně měla po dobu studia v souladu s § 98 písm. j) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, volný přístup na trh práce, a pokud tohoto svého práva využila, není za své jednání sankcionována. Naopak, pokud by ve studiu pokračovala, mohla tohoto svého práva využívat i nadále. V konečném výsledku je však s ohledem na absolvování studia předpokládáno zvýšení kvalifikace umožňující žalobkyni uplatnit se ve vystudovaném oboru. K poukazu žalobkyně na „nepřípustnou“ diferenciaci mezi jednotlivými druhy povolení k pobytu žalovaný poznamenal, že tato diferenciaci vyplývá jak ze zákona, tak především z účelu pobytu na území. Pokud byly nařízením vlády č. 220/2019 Sb. v souladu se zmocněním stanoveny maximální počty žádostí o pobytová oprávnění za účelem podnikání, zaměstnání a investování, byl tento postup zvolen v souladu se zákonem. V případě rozhodování o žádosti jsou zvažovány všechny okolnosti. Odůvodněné změny účelu pobytu jsou běžně povolovány. Žalobkyně náhlou změnu účelu pobytu ničím neodůvodnila. Ve studiu na vybrané škole mohla pokračovat a v rámci studia měla i volný přístup na trh práce. Pobyt za účelem studia je povolován na určité časové období a pokud cizinec ve studiu nadále nepokračuje, předpokládá se jeho návrat do země původu. V případě žádosti o vydání zaměstnanecké karty zákon nepředpokládá posuzování přiměřenosti dopadů zamítavého rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, neboť ten má možnost zvážit i jiné možnosti výdělečně činnosti.

Posouzení věci soudem

5. O žalobě soud rozhodl bez jednání, neboť byly splněny podmínky pro tento postup dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).
6. Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věte druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věte první s. ř. s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty třiceti dnů ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanoví § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky však nebyly v projednávané věci zjištěny.
7. Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.
8. Předmětem přezkumu v projednávané věci je rozhodnutí, jímž byla žalobkyni zamítnuta žádost o vydání zaměstnanecké karty s odůvodněním, že její pobyt na území není v zájmu ČR. Již dříve bylo žalobkyni vydáno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem absolvování přípravného jazykového kurzu organizovaného veřejnou vysokou školou ke studiu akreditovaného studijního programu vysoké školy. Tuto žádost podala žalobkyně na zastupitelském úřadu ČR v Hanoji, pobytové oprávnění jí bylo vydáno s platností od 14. 9. 2022 do 15. 9. 2023. Žalobkyně na území ČR přicestovala dne 20. 9. 2022 a ještě před ukončením přípravného kurzu podala dne 6. 3. 2023 žádost o vydání zaměstnanecké karty na pracovní pozici prodavač smíšeného zboží, tedy na pozici, jež vyžaduje pouze minimální vzdělání.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

9. Podle § 42g odst. 1 zákona o pobytu cizinců zaměstnaneckou kartou se rozumí povolení k dlouhodobému pobytu opravňující cizince k přechodnému pobytu na území delšímu než 3 měsíce a k výkonu zaměstnání na pracovní pozici, na kterou byla zaměstnanecká karta vydána, nebo která byla oznámena za splnění podmínek uvedených v odstavcích 7 až 10, a to ode dne uvedeného v oznámení. Cizince, u kterého je podle zákona o zaměstnanosti vyžadováno povolení k zaměstnání nebo který je uveden v § 98 zákona o zaměstnanosti, opravňuje zaměstnanecká karta k pobytu na území za účelem zaměstnání. Následující odstavce uvedeného ustanovení upravují podmínky, za nichž je cizinec oprávněn o zaměstnaneckou kartu žádat. Ustanovení § 42h tohoto zákona stanoví náležitosti k žádosti o vydání zaměstnanecké karty.
10. Podle § 42g odst. 5 zákona o pobytu cizinců platí, že žádost o vydání zaměstnanecké karty se podává na zastupitelském úřadu. V průběhu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nebo na povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem může cizinec žádost o vydání zaměstnanecké karty podat ministerstvu. Žádost nelze na území ministerstvu podat, pokud cizinec na území pobývá na vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území nebo na povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území; to neplatí, jde-li o cizince, který na území pobýval na vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu podle § 33 odst. 1 písm. a) až c) nebo § 33 odst. 3 a následně na území pobývá na povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu vydané podle § 43, pobývali na území nepřetržitě po dobu nejméně 3 let. Žádost dále nelze na území ministerstvu podat, pokud cizinec na území pobývá na vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem sezónního zaměstnání. V zastoupení cizince, který není oprávněn na území ministerstvu podat žádost o vydání zaměstnanecké karty podle věty druhé, může žádost podat ministerstvu na základě plné moci jeho zaměstnavatel, pokud je cizinec nebo jeho zaměstnavatel účastníkem programu schváleného vládou za účelem dosažení ekonomického nebo jiného významného přínosu pro ČR, který je organizačně zajišťován nebo koordinován k tomuto účelu ministerstvem nebo jiným ústředním správním úřadem, jehož okruhu působnosti se program týká, a umožňují-li tento způsob podání žádosti podmínky tohoto programu.
11. Podle § 46 odst. 6 písm. a) zákona o pobytu cizinců pro zaměstnaneckou kartu platí obdobně odstavec 1 věta druhá a § 55 odst. 1, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum. Ministerstvo zaměstnaneckou kartu nevydává z důvodů uvedených v § 56, s výjimkou důvodu uvedeného v § 56 odst. 1 písm. f). 29. Podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu ČR nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.
12. Žalobkyně se domnívá, že nebyl dán důvod pro zamítnutí její žádosti o vydání zaměstnanecké karty z důvodu, že její pobyt na území není v zájmu ČR, mj. proto, že z nařízení č. 220/2019 Sb. nelze dovozovat nezájem ČR na jejím pobytu na území.
13. Soud se nejprve zabýval námitkou nezákonného zamítnutí žádosti žalobkyně o vydání zaměstnanecké karty. Při tom zkoumal, zdali je naplněn předpoklad pro zamítnutí žádosti v podobě rozporu pobytu žalobkyně na území se zájmem ČR dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.
14. Podle § 181b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců vláda nařízením stanoví maximální počet žádostí, které lze podat v rámci období 1 roku rozvrženého rovnoměrně na jednotlivé kalendářní měsíce na příslušném zastupitelském úřadu, jde-li o žádosti o zaměstnaneckou kartu.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

15. Podle § 1 odst. 2 nařízení vlády č. 220/2019 Sb. platí, že maximální počet žádostí o zaměstnaneckou kartu, které lze v rámci období 1 roku podat na zastupitelském úřadu, je uveden ve sloupci 2 přílohy č. 2 k tomuto nařízení.
16. Zájem ČR je neurčitým právním pojmem, protože jeho obsah není na první pohled zřejmý. Předně je tedy nutné vyložit, co se zájmem ČR rozumí, a teprve poté lze posoudit, zdali pobyt žalobkyně na území tomuto zájmu odporuje. Při výkladu je zapotřebí zohlednit celkový smysl § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, jakož i okolnosti jeho vzniku (přiměřeně usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151).
17. Ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců bylo do zákona o pobytu cizinců včleněno zákonem č. 428/2005 Sb. s účinností od 26. 4. 2005. V původním znění zakazovalo udělit dlouhodobé vízum, pokud pobyt cizince na území nebyl v zahraničněpolitickém zájmu ČR nebo byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území. Zákon č. 427/2010 Sb. z tohoto ustanovení vypustil slovo „zahraničněpolitickém“. Důvodová zpráva k této změně uvádí: „*Ustanovení řeší důvody neudělení víza. Stávající právní úprava umožňuje vízum neudělit mimo jiné z důvodu zahraničně politického zájmu České republiky. Cílem návrhu je výslovně zakotvit možnost neudělení dlouhodobého víza nejen z hlediska zahraničně politického, ale i v dalších situacích, které nejsou v souladu se zájmy České republiky.*“ To znamená, že zájem ČR není výhradně zahraničněpolitický; připouští také jiné zájmy, např. na bezpečnosti státu a jeho obyvatel, na získání kvalifikované pracovní síly atd. Přitom platí, že zájem státu musí být transparentním způsobem projevený navenek.
18. Vláda ČR využila zákonného zmocnění v § 181b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců a pomocí nařízení č. 220/2019 Sb. stanovila maximální počet žádostí, které lze podat v rámci období 1 roku rozvrženého rovnoměrně na jednotlivé kalendářní měsíce mimo jiné na zastupitelském úřadu v Hanoji. Dle přílohy č. 2 tohoto nařízení jde nanejvýš o 200 žádostí, z nichž všechny musí být podány v Programu klíčový a vědecký personál. Z důvodové zprávy k nařízení vlády č. 220/2019 Sb. vyplývá, že kvóty jsou stanovené též s přihlédnutím k bezpečnostním rizikům spojeným s migrací z Vietnamu. ČR má tedy ekonomicko-bezpečnostní zájem na tom, aby na její území přicházely z Vietnamu za účelem zaměstnání pouze osoby způsobilé zastávat pracovní pozice vyžadující vysokou kvalifikaci dle konkrétního programu. Pokud cizinec v Hanoji nepožádá o zaměstnaneckou kartu v rámci Programu klíčový a vědecký personál, žalovaný jeho žádosti nevyhoví pro rozpor se zájmem ČR dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Je však otázkou, zdali lze takto postupovat v případě žádosti o pobytové oprávnění podané přímo v ČR, což je případ žalobkyně.
19. Soud poukazuje na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 9. 2024, č. j. 1 Azs 158/2024-37, v němž se konstatuje, že „*konstrukce zvolená zákonodárcem vylučuje, aby ekonomicko-bezpečnostní zájem ČR se promítl do posuzování žádostí podaných přímo z ČR způsobem, jak to učinila žalovaná a aproboval krajský soud. Ustanovení § 1 odst. 2 a ve spojení s přílohou č. 2 nařízení vlády č. 220/2019 Sb. totiž výslovně zavádí kvóty pouze pro žádosti o zaměstnaneckou kartu podané na zastupitelském úřadu v Hanoji, nikoli v ČR, kde toto omezení neplatí. Tento výklad odpovídá smyslu a účelu kvót (zabránění, aby zaměstnaneckou kartu získali žadatelé žádající z Vietnamu nesplňující potřebný stupeň kvalifikace). Vázanost kvót na žádosti o pobytové oprávnění podané v zahraničí ostatně potvrdil sám zákonodárce v důvodové zprávě k novele zákona o pobytu cizinců provedené zákonem č. 176/2019 Sb., který vládu výslovně zmocnil k přijetí nařízení č. 220/2019 Sb.: „Zavedení kvót je navrhováno pouze vůči cizincům žádajícím ze zahraničí o vstup na území České republiky. Ve vztahu k cizincům, kteří již na Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.*

území České republiky pobývají za jinými (neekonomickými) účely, a chtějí svůj účel pobytu změnit na výdělečný, není zapotřebí kvóty uplatňovat.“ Ostatně z § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců vyplývá, že cizinec může požádat o změnu účelu pobytu, přičemž v případě zaměstnanecké karty lze tuto žádost podat dle § 42g odst. 5 věty druhé přímo ministerstvu (o čemž ostatně není sporu).“

20. Soud ve shodě se závěry citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 158/2024-37 připomíná, že žalobkyně pobývala na území ČR na základě dlouhodobého víza k pobytu nad 90 dnů za účelem studia a chtěla tento účel změnit na výdělečný postupem podle § 42g odst. 5 věty druhé zákona o pobytu cizinců. Kvóty stanovené pro žádosti podané na zastupitelském úřadu v Hanoji se na ni nevztahovaly, neboť žádost o zaměstnaneckou kartu nepodala na zastupitelském úřadu v Hanoji, nýbrž přímo v ČR. Správní orgány tedy zamítly žádost žalobkyně podanou v ČR nezákonně s odkazem na ekonomicko-bezpečnostní zájem ČR vyjádřený kvótami pro zastupitelský úřad v Hanoji. Rozhodnutí správních orgánů jsou proto nezákonná.
21. Na tomto závěru nic nemění žalovaným vytýkané obcházení zákona, kterého se žalobkyně měla dopustit tím, že žádost podala přímo v ČR, a nikoli v Hanoji. Zneužití dlouhodobého víza k jinému účelu, než je uveden v žádosti o udělení dlouhodobého víza (zde studium), představuje důvod pro nevydání zaměstnanecké karty dle § 56 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, o který žalovaný ani správní orgán I. stupně svá rozhodnutí neopřeli, ani jej detailněji neprokazovali. Rozsah zájmu ČR, zcela konkrétně vyjádřeného souslovím „maximální počet žádostí o zaměstnaneckou kartu na zastupitelském úřadu v Hanoji“, nelze tímto způsobem analogicky rozšiřovat na žádosti podané kdekoli státním příslušníkem Vietnamu. Zákonodárce mohl kvóty pro žádosti o zaměstnaneckou kartu spojit se státní příslušností (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2017, č. j. 10 Azs 153/2016-52, bod 93). Místo toho je však spojil se zastupitelským úřadem.
22. S ohledem na uvedené soud považoval za nadbytečné, a tedy v rozporu s procesní ekonomikou, vypořádávat zbylé žalobní námitky týkající se zejména výkonu nekvalifikované práce za mzdu jen nepatrně se pohybující nad hranicí základní sazby měsíční minimální mzdy a dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně.
23. Soud uzavírá, že rozhodnutí správních orgánů jsou nezákonná. Soud proto dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, a proto napadené rozhodnutí pro nezákonnost dle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil. Současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. soud vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Vzhledem k tomu, že uvedeným pochybením je zatíženo i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, soud v souladu s § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil také rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Správní orgány jsou právním názorem vysloveným soudem v dalším řízení vázány (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
24. Vzhledem k tomu, že žalobkyně měla ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému zaplatit žalobkyni do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o žalobě v celkové výši 9 800 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč za podání žaloby, z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby právního zástupce žalobkyně po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů [převzetí a příprava zastoupení – písm. a); podání žaloby – písm. d)] a z částky 600 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [dva režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu].

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 15. října 2024

Mgr. Ladislav Vaško v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.